

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÜPÁRT KOZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:
 helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve.
 Egész évre . . . 10 frt.
 Félévre . . . 5 „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 kr.
 Egy hónapra . . . 1 „
 Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban, **Kutasi Iure nyomdájában**, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseikben, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:
 öt hasábos petiszer 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelenő hirdetéseknek loogendés történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sora 20 kr. A hirdetések valamint a nyitási költségek egyaránt a kiadói irodában vétenek fel. *Ha előfizetői és hirdetői pénzek a kiadó házába, a lap szellemi részébe tartozó költségeknek a szerkesztőség irodába szívesenadják,*
 nagybetűsre írás-ház 1704. szám alatt

Megint fuzio.

(—r.) Az egyesült ellenzék testál. Lelkét ajánlja az Urnak; elvesztett tenehét, ha megkerül: sógor uramnak, ha meg nem kerül: az eklézsiának. . . Hanem hogy a testével mi történjék? az iránt még nincs szegény tisztában. Mikor a budgetvitában a nagy halálos betegség utól érte, eleinte úgy szállta meg az égi sugallat, hogy sok számos bűneiért illő vezeklésül temetessenek földi maradványai a Bittó Pista alá.

Össze is jöttek a párt tagjai éjjeli conventiculumba, talpig zsákbán, hogy megbeszelnék a kimulást e vezeklő nemét. De a mint megérték maguknak Bittó Pistát közelről és nagyító tüvegen: — úgy találták, hogy ez alá jutniok mégis csak embertelenül pogány bűnhődés volna, — s azzal szegények és ott hagyták Bittó Pistát magára az Erlanger-féle sápok kellemes emlékeivel.

A közben felderült szent Husvét ünnepe. A szent Husvét ünnepe derült vala nekik újabb gondolatuk: kettős.

A „Magyarország“ nevezett újságpapírosban az derült fel nekik, hogy legjobb volna hüllt tetemeiket a szabadelvű párt meleg kebelébe elhelyezniök, ha onnan előbb kikebelezetnék Tisza Kálmánt.

A „Pester Lloyd“-ban pedig az derült fel nekik, hogy jó lenne biz' ott abban a szabadelvű pártban nyugodni, ha mindjárt ott marad is Tisza; legfeljebb Tiszácskává volna átváltoztató.

A „Magyarország“-ban ígérnek észretérést, jobbulást, kibékülést, még nyulat is ígérkeznek fogni — feltéve, hogy Tisza Kálmánt elejti a szabadelvű párt. De nem ígérnek semmit, sőt permanens kísértetté, lidércszé, gonosz szellemmel deklarálják magukat, ha Tisza Kálmánt el nem ejti a szabadelvű párt.

A „Lloyd“-ban azonban már Tisza Kálmánra is örömet megalkudának. Ez az államférfi, a ki a „Magyarország“-ban valóságos istencsapás nekik, a „Lloyd“-ban már egészen türethető istenládás szemeik előtt. Amott még szídják mint a bokrot és ütök mint a dobót, a paradicsomban sem óhajtának vele együtt lenni. De itt már igen szépen neki indulnak a marasztalásának, elismerik szép készütségű fiatal embernek, ki nagy reményekre jogosít; kívánatosnak, hanem elkerülhetetlennek tartják, hogy a fuzionál cselekvő része legyen: csak azt szeretnék, hogy a miniszterelnökséget engedje át, pro forma, másnak, hogy e pro forma miniszterelnök alatt szegénylős és csufság nélkül vissza sompolyoghasson az egyesült ellenzék a szabadelvű pártba, a mit regnante Tisza, szegénylős és csufság okából nem vél megtehetni.

Mind ebből pedig két dolog világos.

Az egyik az, hogy az egyesült ellenzéknek minden eleme tisztában van magával a felől, hogy meg nem élhet külön kenyeren, s hogy a szabadelvű párttal fuzionálni nem volna ros.

A másik meg az, hogy az egye-

sült ellenzék elemeinek egyik részénél erősebb a személyes gyűlölség, mint a fuzio ösztöne; a másik részénél azonban csak bizonyos álszemérem kérdése forog fenn s ha ez megkerülhet, nincs Tisza ellen semmi kifogásuk.

Hát ez igen szép mind a kettejüktől.

De még szebb volna, ha egy kicsit elgondolkoznának a felett is, hogy lehet-e fuzionál egyáltalán szó.

E kérdés eldöntése fölélegessé tenne minden további vivódást a testamentom felett.

Az egyesült ellenzék, úgy látszik, abban a sarkalatos tévedésben él, hogy az ő megtérése a szabadelvű pártba rendkívül boldoggá tenné ezt a pártot, az új fuzio pedig az országnak nyujtana valami megmérhetetlen előnyt.

Nem biz' az.

Az egyesült ellenzéknek nincs politikai értéke a jelenben; és politikai jövője, az már éppen nincs. Az ilyen szövetséges nem előny, hanem teher. Az egyesült ellenzékkel fuzionálni annyira a szabadelvű pártnak, mint magára venni, mindazt az odiumot és nevetésséget, a mit az a jeles ellenzékű párt magának rövid fennállása alatt kivívott. Az egyesült ellenzékkel fuzionálni annyira, mint megmenteni e párt coritusainak a mandatumot a jövő választásokra s elvezetni ezek helyett más becsületes párttagok mandatumait. Az egyesült ellenzékkel fuzionálni annyira, mint vissza kebelezni a pártba a frondot, az áskálódást, vakondok túrást, és diszgulálni a pártnak oly elemeit, a kiknek ez soha se volt kenyerik.

Ez a kilátás nem nagyon elragadó.

A mi pedig az ország előnyét illeti, azt meg már éppen nem látjuk az ily fuzionál. A mostani pártállás hátrányai sokkal gyökeresebben orvosolhatók a közleg választásokon az egyesült ellenzék egyszerű eliminálása által, a mi bizonyosan be fog következni. A jelen országgyűlési cyclusból hátra levő ülészek pedig nem vár oly elhatározó problémák megoldására, melyek a nyakrafőre való párttorlódásokat is relative kívánatosnak mutatnák, mint például a keleti viszály idejében lett volna, mikor a t. egyesült ellenzéknek, ép ellenkezőleg, megbomlani tetszett.

Ebből az következik, hogy az egyesült ellenzék, mint párt-egész, a fuzionáló névze szóba sem jöhet. Ezzel mint ilyen, nem fuzionálni, sem a szabadelvű párt, sem az ország érdekében nem kívánatos.

De igenis, szóba jöhetnek az egyesült ellenzék némely elemei. Úgy hiszszük, azok lesznek, a kik a „Lloyd“-ban pengetik az eszmét. A kik kiváltak a szabadelvű pártból egy tiszteltre méltó elvi differencia miatt, mely azóta meg van haladva, s aztán akaratlan-öntudatlan sodortattak az Apponyi-Szilágyi áramlat elvtelen sodrába.

Ezek visszatérése a szabadelvű pártba lehető is, kívánatos is. S hasonló fejezet alá esik a pártkonkivüli képviselők bizonyos része.

Hanem, az isten szerelméért, ne humorizáljanak, ha komoly náluk a

visszatérő szándék. Ne kísérték a szabadelvű párt nevető izmait afféle imputatiokkal, hogy vezérét áldozza fel az ő kedvtérkért, mivelhogy ők szegénylik magukat, a miért hültelek lettek hozzá. És mindenek felett, a álmodozának valami hatásos színpadi tableau-ról; mert nem hiszszük, hogy a szabadelvű pártnak nagy kedve volna komédiázni ömlengő és ölelkező szerrel. Igen elég lesz tőle, ha ellejti az orra alá tört borsot és igyekszik vissza nem emlékezni a néhai egyesült ellenzék viselt dolgaire.

— **Új szabadelvű párti képviselő.** A torozói kerület képviselőjéül Székely Elek belügyminiszteri fogalmazót választották meg.

— **A szerb vasúti conventio megkötésének siettetése** végett Bécsbe utaznak a magyar kormány képviselői és részt fognak venni a közös tanácskozásokban.

— **Szeged rekonstrukciója a képviselőházban.** A képviselőház mindenek előtt a közlekedési miniszterium költségvetését fogja tárgyalni. A Szeged rekonstrukciójáról szóló javaslatokat a képviselőház legközelebbi ülésében előterjeszti a kormány és kéri fogja, hogy a pénzügyi bizottság azonnal tárgyalja e javaslatokat; a költségvetés elintézése után pedig haladéktalanul napirendre tűzze ki őket a ház.

— **Hírek az egyesült ellenzék szétbomlásáról.** Beszélük, hogy a „P. L.“-ban a fuzionáló felütést keltett cikkiket b. B. á. h. i. y. Béla írta volna. B. Báuhid az egyesült ellenzéknek pártelnöke volt s most a pártból kilépi szándékozik, hogy a szabadelvű pártköz csatlakozzék. Az egyesült ellenzék megteremtője b. S. i. m. o. n. y. Lajos pedig szintén kilépvén a pártból, a magán életbe vonul vissza.

tarthatására szolgáló évi díjat fizetni. Az így egybegyűlt összeghez képest éj idejére bizonyos számú p. o. nyolcz, tíz, vagy ennél is több boltörök állítatnak fel, kik egész éjen át a boltok előtt cirzkálnak a közbiztonságot legalább a kereskező világ vagyonát illetőleg, nagyrészt biztosítják.

Nézük meg, hogy nálunk Debreczenben mennyiben volna egy ily intézmény létesíthető:

Az esetre ha például javaslatomat a helyb. kereskedők magukévá teszik aláírás ival lennének kibocsátandók. Én hiszem, hogy Debreczenben legkevesebb 100 vagy 120 olyan kereskedő van, ki, hogy vagyonát ne tudja folytonos veszélynek kitéve, szívesen áldozna e célra évenként 20 vagy csak 15 forintot. Az így egybegyűlt összeg kitene legkevesebb számmal 1500 frt. — Azt hiszem, hogy ez összegből legalább tíz éji ór de több is lenne alkalmazható.

Kétségtelen dolog, hogy ez éji örök cirzkálása, folytonos éber figyelme nagyrészt megakadályozná a tegnapielőtthez hasonló, s bizony talán ismételtlen bekövetkehető vakmerő tolvajlásokot.

Szabadon hinnem, hogy kereskedőink, szem előtt tartva saját érdekeiket nem fogják megengedni, hogy szavaim eredmény nélkül hangozzanak el, hanem minden lehető el fognak követni arra, hogy az itt emleodott tervezet csakhamar testé váljék. Igen ajánlatos volna, ha ez ügyet a helyb. kereskedők testület elnöksége karolná fel, s a kiviteli módozatok iránt ő tenné meg a legelső lépéseket.

Aprómarha-, madár- és kutya-kiállítás.
 — Saját levelezőnkől. —
 Bécs, márcz. 30.
 (y) Tegnapielőt nyit meg a kertészársulat (Gartenbau-Gesellschaft) termében az első osztrák aprómarha-tenyésztő egyeslet által rendezett 6-ik nemzetközi aprómarha- és madárkiállítás, még pedig hogy a bécsi embernek — egy magyar közmondás által is meglehetősen gorombán, kifejezett — hagyományos passzióján alapuló érdekeltisége annál inkább felébredtesse, kutyakiállítással egybekötve.

Mig szerte a templomokból ájtatos melódiák, ünnepélyes zene hangjai hallatszottak ki a feltámadás örömpaján, addig az említett termekben egész másnemű hangriadt tudatta a kűnt elmenőkkel, hogy itt is ünnepe van. Azt hitte volna a belépő, hogy a börtén van, a hol szintén minden ember egyszerre akar beszélni. „Ember?“ Türelmetlenül szónokok vannak itt annál. Csak nézzünk körül a „társaságon.“ Az az óriás sz. bernhárdi kutya amott ládaszerű rekeszében sehogy sem leli helyét, nyugtalanul fészkelődik, keserves vonításokban adva kifejezést sorsával való elégedetlenségének. Hatalmas egy állat, egyetlen ebből a fajból az egész kiállításban. Van is bűmlője.

Szomszédai hatalmas szelindekek contrának hozzá s csúsnak együtt olyan kutyacsoportot, hogy a szemközti helyiségekbe kvártélyozott mopszliákok reszketve húzzák magukat a szegletbe, az alájok helyezett selemvanyókosok s olykor-olykor odalátogató tulajdonosaiak cirizgatásai dacára is. Mellettk főhefferre mosott uszkárok néznek egykedvű pillantásaikkal a jövő-menőkre, a pincsek feszíteni látszanak fesch tolettöjtekben s teljes otthoniussággal mozognak a „deszkákon“, a kis barátságos ratierek plane farkcsóvalva fogadják a látogatót E két kis faj reprezentálja a dandyt és az udvaroncot. Odább egy pár bulldog ül nagy morgóvá, vicorivóra dupla szaglő műszere alól csunya fogait; ez a pessimista, mely tudomást sem vesz a körülte levő világ életjárájáról. Hanem annál sauguinicusabbak a tul oldalon a nagy vadászebek, melyek egy némelyik iszonyú dühvel ránczálja lánczát s torzakakadást ugatja a szokatlan komániát, melybe került.

Valóban nem mindennapi concert. Pedig még ezek csak az ebek. Hát még az a tömérdék tyúk, kakas, kacsa, liba, pulykahad mit művel?! Leirhatatlan az a hangzavar, mely e termeket betölti.

Nem igen volt még az egyetlen ilyen nagyszerű kiállítás. Csak magok a tyukok 24 különböző fajban vannak (nem számítva a korszakos és vegyeket) bemutatva, melyek közt különös említést érdemelnek a természetes cochinchinai, brahmaputrai, paduai, az óriás farku yokohanna s az erdői y mertelenyaku faj, mely uróbbi csak a bécsi világkiállítás óta lett a külföld előtt ismeretes s már is kiválólag tenyésztetik. A kacsa s libák kevesebb számban ugyan, de szintén igen nagy változatban vannak képviselve. Fácán nagyon kevés van, páva pedig épen feltűnően kis számmal. Hatny egyetienegy van; az igaz, hogy ez aztán gyönyörű példány, tiszta fekete. A galamb-fosztály rendkívül gazdag; 19 csoportot foglal magában. Ezek közt a nagy római faj (egyemelyike meghaladja a rendes kacsanagyságot), a legyérő farku pávagalamb, a négyzetleges fejű indiai s a parókás galamb fajok érdemelnek különös figyelmet.

Az éneklő és kűnt madarak osztálya legszegényebb. De itt is találhatók nagyon csinos és ritka példányok. Kivált a papagályok között van néhány igen szép. Ez osztályban vannak még kiállításra a gyönyörűen preparált madárcafonok.

A szárnycsok kiállítói között hazánkbeli K e l l e v i c s István zofot, Kis-Jápolcsányból (tyúk, kacsa lud) és Z d e b o r s z k y Eduárdot, Kecseblől (tyúk, kacsa) találam. Az ebek közt van két szép fekete ujföldi P a l u g y a i t ó l (Pozsony).

A kiállításról roppant sokan látogattak. Tegnapielőt Lajos Viktor főb, tegnapielőt pedig a császárné is megtekintette. A látogatók száma eddig (a két első nap és ma) 3000 et meghaladta.

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczája
Kiki a maga szerencsésének kovácsa.
 Elbeszélés.
 Írta:
Vértess Arnold.
 (Folytatás.)
 Az a néhány szó egyébként, mit az ifjú ó nagyságával váltott, nagyon prózái dologra vonatkozott, s a regényesség legkisebb színezetével sem bírt. Valami fizetési meghagyást hoztak oda hátralekös illetékek tárgyában a hölgy távolléte alatt s a vén Betti, ki minden effélelő szörnyen megijedt, miután a házmeester sem tudott neki fölvilágosítást nyújtani, az ifju urakhoz fordult.
 — Azok majd megmondják, — biztatta a házmeester.
 Meg is mondták; de olyan ponyolódott összevisszaforogtatott história lett abból, a mint az öreg Betti hasatért urójének föltálatá, hogy ő nagysága sehogy sem bírt eligazodni

magát, ügyetlenül, félszegen s kalapját is leejtette kezéből; hanem mikor eltávozott, Aranyosiné abbéli nézetét fejezte ki a vén család előtt;
 — Nagyon művelt fiatal ember, Betti. Bettinek is az volt a nézete.
 — Meg lehetne talán hivni holnap ebédre. Liba-pecsényék lesz.
 — Micsoda haszontalan beszéd az megint? — utasította rendre az indítványozót a szemérmes özvegy uró.
 S az egész dolog talán teljesen abba is maradt volna, ha a két jó barát közül az élelmesebb, az öregebb föl nem használja az alkalmat, s tovább nem folytatja az ismerkedést.
 Háromszor is elment másnap reggel az Aranyosiné ablakai előtt.
 Az ablakok ilyenkor nyitva szoktak lenni. Mikor harmadszor arra ment, az özvegy nő ott állt arany halacska mellett.
 — Nem parancsol nagysád valamit? A pénzügyigazgatóságnál lesz ma épen dolgom. Az özvegy asszony elpirult.
 — Ha oly szives akar lenni ön, — szólt zavartan. — De nem tetszik besétálni?
 Hogy ne tetszett volna annak az embernek! Hiszen egyebet sem akart. Egy perc

Boltfeltörések ellen.
 — Ajánlja a kereskedők figyelmébe. —
 Debreczen, ápril 3.
 (K.) A tegnapielőtti valóbanmegdöbbentő nagyob módvú boltfeltörések méltán keltettek alapos aggodalmakat a debreczeni kereskedők között. Alig van városunkban e feltűnő módon sikerült többrendbeli boltfeltörések óta oly kereskedő, ki vagyonát legközelebbi tekintetében teljesen sérthetetlennek hiszi. Alig van oly kereskedő, ki elégeztvén napi fáradságos munkáját, nyugodtan hajthatná le fejét nyugalmra. Az a gondolat, hogy az éj egyik vagy másik órájában verejtékekkel szerzett vagyonában talán tolvajok, rablók garázdálkodnak, ében, lázas izgatottságban tartja őt s nem engedi meg, hogy haza térvén üzletéből családja körébe, boldogan élvezhesse a családi otthon.

A nyugalmat meg kell szerezni, a megtörténtek eslyek ellen módokról kell gondoskodni.

En tudok egy módot, a mely azt hiszem a kereskedő körökben kivétel tekintetében nem fog késeedelmet szenvedni.

Nincs már mai napság olyan nagyobb város, de külföldön alig van olyan kis városka is, a hol kereskedők e czéllból t. i. vagyonaik megőrzésére szempontjából közös akarattal ne tömörültek volna. Összeállottak, alkottak egy szövetséget, s elette léptették az ugynevezett „boltör“-i intézményt. És ez olyan formán történik, hogy minden nyilvános üzlettel bíró kereskedő kötelezi magát egy bizonyos előre meghatározott ez intézmény fen-

A debreczeni államtisztviselők küldöttsége Molnár Gy. képviselő urnál.
 Debreczen, ápril 2.
 A debreczeni m. kir. államtisztviselők márcz. hó 17. tartott értekezletének határozatából a drágasági pótlék engedélyezése iránt Kolesvári Seid József ur által előterjesztett és elfogadott petíto azon példányra, mely a minisztertanácshoz intézettek, márczius hó 22-én a kormány elnök ur ő nagyméltóságához beterveztetett.

A képviselőházhoz intézett felterjesztvény pedig Kiss Károly pénzügyi tanácsos ur vezetése mellett Bieber Bernát számtanácsos K. Seid József és Pap László urakból álló küldöttség által márczius hó 27-én adott át Molnár György országos képviselő urnak — bemutatás végett.

Kiss pénzügyi tanácsos meleg szavakban ecsetelte az államtisztviselők helyzetét, különösen az alantasbakt, kik a folytonos drágással szemben csekély javadalmazásaikkal mellettk képtelenek anyagi helyzetük nehéz küzdelmébe a következmények további elviselésére.

Molnár Gy. képviselő ur kijelentette, „hogy nem csak ő, hanem a képviselőház is belátja miszerint a silány gazdasági évek visszahatása a tisztviselőket is mélyen sújtja s hogy a segély nyújtást az állam nem utasíthatja el magától, de tekintve az állam pénzügyi helyzetét az állandó fizetés felemelésre jelenleg gondolni sem lehet. Azonban az időleges segély nyújtásra az alantasb tisztviselőknek bizonyos fizetési fokozatig van kilátásuk habár nem is a kérelmezett %-ig. A képviselő ur egyerszörmond kijelentette miként tőle telhetőleg az ügy gyors és sikeres elintézését előmozdítani fogja s e czéllból a petítoit ápril hó 6. vagy 7. én elő is terjesztendi!

Ezután bemutatattak a küldöttség legnagyobb részt ismerős tagjai kikkal a képviselő ur a tisztviselőket igen érdeklő kérdések felett hosszasan beható eszme cserét folytatott s ismételtlen, megígérte ügyöknek minden erejéből támogatását.

K. S. J.

hall, mely panszkodik, hogy fogja majd eltekozolni az ő keservesen keresett filléreit ez az ügyefogyott asszony. A haldokló Aranyosi előre látja már, hogy fogják feleségét kibeszelni mindenféle bitangok, hogy jut majd az az asszony koldusbotra, hogy fog meghalni a szemétdombon.

Mindent annyiszor elmondta a boldogult s annyi keserű órást szerzett vele nevének, hogy a szegény asszony örömet igyekezett volna elfelejteni azt s nem szívesen gondolt vissza rá; de akaratlan is eszébe jutott gyakran s növelte félelmét, melylyel különben is viselgetett minden idegen iránt.

Ma különösen igazgatottak az özvegy hölgy. Ma minduntalan látszott férje mord hege lebegett előtte. Aztán annyi baljósútu jel... a pohár elpattant kezében, a mint épen ioni akart belőle, az agy roppogott, a boldogult arcoképe leessett a falról... A félnék, remegő nő úgy érezte, mintha valami nagy veszély környékezne. Nem bírta himeséit folytatni, minden pillanatban nyugtalanul föl-főállt.

(Folyt. köv.)

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczája
Kiki a maga szerencsésének kovácsa.
 Elbeszélés.
 Írta:
Vértess Arnold.
 (Folytatás.)
 Az a néhány szó egyébként, mit az ifjú ó nagyságával váltott, nagyon prózái dologra vonatkozott, s a regényesség legkisebb színezetével sem bírt. Valami fizetési meghagyást hoztak oda hátralekös illetékek tárgyában a hölgy távolléte alatt s a vén Betti, ki minden effélelő szörnyen megijedt, miután a házmeester sem tudott neki fölvilágosítást nyújtani, az ifju urakhoz fordult.
 — Azok majd megmondják, — biztatta a házmeester.
 Meg is mondták; de olyan ponyolódott összevisszaforogtatott história lett abból, a mint az öreg Betti hasatért urójének föltálatá, hogy ő nagysága sehogy sem bírt eligazodni

magát, ügyetlenül, félszegen s kalapját is leejtette kezéből; hanem mikor eltávozott, Aranyosiné abbéli nézetét fejezte ki a vén család előtt;
 — Nagyon művelt fiatal ember, Betti. Bettinek is az volt a nézete.
 — Meg lehetne talán hivni holnap ebédre. Liba-pecsényék lesz.
 — Micsoda haszontalan beszéd az megint? — utasította rendre az indítványozót a szemérmes özvegy uró.
 S az egész dolog talán teljesen abba is maradt volna, ha a két jó barát közül az élelmesebb, az öregebb föl nem használja az alkalmat, s tovább nem folytatja az ismerkedést.
 Háromszor is elment másnap reggel az Aranyosiné ablakai előtt.
 Az ablakok ilyenkor nyitva szoktak lenni. Mikor harmadszor arra ment, az özvegy nő ott állt arany halacska mellett.
 — Nem parancsol nagysád valamit? A pénzügyigazgatóságnál lesz ma épen dolgom. Az özvegy asszony elpirult.
 — Ha oly szives akar lenni ön, — szólt zavartan. — De nem tetszik besétálni?
 Hogy ne tetszett volna annak az embernek! Hiszen egyebet sem akart. Egy perc

Boltfeltörések ellen.
 — Ajánlja a kereskedők figyelmébe. —
 Debreczen, ápril 3.
 (K.) A tegnapielőtti valóbanmegdöbbentő nagyob módvú boltfeltörések méltán keltettek alapos aggodalmakat a debreczeni kereskedők között. Alig van városunkban e feltűnő módon sikerült többrendbeli boltfeltörések óta oly kereskedő, ki vagyonát legközelebbi tekintetében teljesen sérthetetlennek hiszi. Alig van oly kereskedő, ki elégeztvén napi fáradságos munkáját, nyugodtan hajthatná le fejét nyugalmra. Az a gondolat, hogy az éj egyik vagy másik órájában verejtékekkel szerzett vagyonában talán tolvajok, rablók garázdálkodnak, ében, lázas izgatottságban tartja őt s nem engedi meg, hogy haza térvén üzletéből családja körébe, boldogan élvezhesse a családi otthon.

A nyugalmat meg kell szerezni, a megtörténtek eslyek ellen módokról kell gondoskodni.

En tudok egy módot, a mely azt hiszem a kereskedő körökben kivétel tekintetében nem fog késeedelmet szenvedni.

Nincs már mai napság olyan nagyobb város, de külföldön alig van olyan kis városka is, a hol kereskedők e czéllból t. i. vagyonaik megőrzésére szempontjából közös akarattal ne tömörültek volna. Összeállottak, alkottak egy szövetséget, s elette léptették az ugynevezett „boltör“-i intézményt. És ez olyan formán történik, hogy minden nyilvános üzlettel bíró kereskedő kötelezi magát egy bizonyos előre meghatározott ez intézmény fen-

A debreczeni államtisztviselők küldöttsége Molnár Gy. képviselő urnál.
 Debreczen, ápril 2.
 A debreczeni m. kir. államtisztviselők márcz. hó 17. tartott értekezletének határozatából a drágasági pótlék engedélyezése iránt Kolesvári Seid József ur által előterjesztett és elfogadott petíto azon példányra, mely a minisztertanácshoz intézettek, márczius hó 22-én a kormány elnök ur ő nagyméltóságához beterveztetett.

A képviselőházhoz intézett felterjesztvény pedig Kiss Károly pénzügyi tanácsos ur vezetése mellett Bieber Bernát számtanácsos K. Seid József és Pap László urakból álló küldöttség által márczius hó 27-én adott át Molnár György országos képviselő urnak — bemutatás végett.

Kiss pénzügyi tanácsos meleg szavakban ecsetelte az államtisztviselők helyzetét, különösen az alantasbakt, kik a folytonos drágással szemben csekély javadalmazásaikkal mellettk képtelenek anyagi helyzetük nehéz küzdelmébe a következmények további elviselésére.

Molnár Gy. képviselő ur kijelentette, „hogy nem csak ő, hanem a képviselőház is belátja miszerint a silány gazdasági évek visszahatása a tisztviselőket is mélyen sújtja s hogy a segély nyújtást az állam nem utasíthatja el magától, de tekintve az állam pénzügyi helyzetét az állandó fizetés felemelésre jelenleg gondolni sem lehet. Azonban az időleges segély nyújtásra az alantasb tisztviselőknek bizonyos fizetési fokozatig van kilátásuk habár nem is a kérelmezett %-ig. A képviselő ur egyerszörmond kijelentette miként tőle telhetőleg az ügy gyors és sikeres elintézését előmozdítani fogja s e czéllból a petítoit ápril hó 6. vagy 7. én elő is terjesztendi!

Ezután bemutatattak a küldöttség legnagyobb részt ismerős tagjai kikkal a képviselő ur a tisztviselőket igen érdeklő kérdések felett hosszasan beható eszme cserét folytatott s ismételtlen, megígérte ügyöknek minden erejéből támogatását.

K. S. J.

hall, mely panszkodik, hogy fogja majd eltekozolni az ő keservesen keresett filléreit ez az ügyefogyott asszony. A haldokló Aranyosi előre látja már, hogy fogják feleségét kibeszelni mindenféle bitangok, hogy jut majd az az asszony koldusbotra, hogy fog meghalni a szemétdombon.

Mindent annyiszor elmondta a boldogult s annyi keserű órást szerzett vele nevének, hogy a szegény asszony örömet igyekezett volna elfelejteni azt s nem szívesen gondolt vissza rá; de akaratlan is eszébe jutott gyakran s növelte félelmét, melylyel különben is viselgetett minden idegen iránt.

Ma különösen igazgatottak az özvegy hölgy. Ma minduntalan látszott férje mord hege lebegett előtte. Aztán annyi baljósútu jel... a pohár elpattant kezében, a mint épen ioni akart belőle, az agy roppogott, a boldogult arcoképe leessett a falról... A félnék, remegő nő úgy érezte, mintha valami nagy veszély környékezne. Nem bírta himeséit folytatni, minden pillanatban nyugtalanul föl-főállt.

(Folyt. köv.)

